

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003963 17 Кж
Бања Лука, 29.08.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог П.Ш., због два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. став 1. Кривичног закона Републике Српске у стицају, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог адвоката Д.П., из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003963 16 К од 29.12.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, дана 29.08.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог П.Ш. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003963 16 К од 29.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003963 16 К од 29.12.2016. године, оглашен је кривим П.Ш., због стицаја два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. став 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом, на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен накнаде трошкова кривичног поступка, док је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени Н.П. са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац) и бранилац оптуженог. Тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне већа казна. Бранилац оптуженог жалбу је изјавио из свих жалбених основа. Приједлог ове жалбе је да

се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи и оптуженом изрекне мања казна.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа, републички јавни тужилац је подржао жалбу окружног тужиоца, те је остао код разлога и приједлога те жалбе, истовремено предлажући да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући у цијелости код разлога и приједлога исте, као и код одговора на жалбу тужиоца, а оптужени је подржао жалбу свог браниоца, као и одговор на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор браниоца оптуженог на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слjedeћих разлога:

У жалби браниоца оптуженог, битне повреде одредаба кривичног поступка су само назначене као основ побијања пресуде, међутим, у образложењу ове жалбе нису изнесени аргументи за такве тврдње, нити је конкретизован било који од облика тих повреда, прописаних у одредби члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, већ се изнесеним аргументима оспорава правилност чињеничне основе пресуде, правилност примјене Кривичног закона, па с тим у вези и правилност одлуке првостепеног суда у погледу кривичне санкције, у ком дијелу је овај суд, поводом тих жалбених приговора, испитао првостепену пресуду.

Приговорима жалбе браниоца оптуженог није доведена у сумњу правилност чињеничних утврђења првостепене пресуде, нити закључак да радње оптуженог, предузете критичних прилика, у оба догађаја, садрже битне елементе кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. став 1. КЗ РС. Наиме, ова жалба не оспорава да је оптужени, критичних дана у два појединачна догађаја, убо ножем оштећену Р.Л. и оштећеног Н.П., међутим тврди да су оштећени први започели најприје сукобе са оптуженим, да се он у оба случаја, само бранио од напада оштећених, те да није имао намјеру да их лиши живота. Дакле, одбрана заступа тезу да је оптужени поступао у нужној одбрани, те да се у радњама оптуженог стичу обиљежја кривичних дјела тјелесне повреде из члана 155. став 1., односно, евентуално, тешке тјелесне повреде у покушају из члана 156. став 5. КЗ РС.

Оцјењујући изнесене приговоре жалбе браниоца оптуженог у овом основу побијања пресуде, овај суд налази да су ти приговори неосновани. Наиме, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирао садржај исказа свједока оштећених, након чега је исте правилно оцијенила вјеродостојним, закључивши да су исти увјерљиви и истинити, те је затим те исказе довела у везу са осталим доказима и то прије свега са исказима свједока М.И., Р.И., С.И., те исказом свједока М.Ј. из истраге, као и са записницима о увиђају, вјештачењима вјештака др Љ.Ц. и његовим исказом са претреса пред првостепеним судом, па се такав приступ побијане пресуде у оцјени сваког

доказа појединачно и у вези са осталим доказима, не може оспорити аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог. Истовремено, побијана пресуда је изнијела садржај и исказ оптуженог, те исказ свједока М.Ј., датог на главном претресу и у истрази, обзиром да је иста на главном претресу исказивала другачије, те је исказ на главном претресу правилно оцјенила као невјеродостојним, дајући ваљане разлоге на страни 5., које у цијелости прихвата и овај суд, због чега га не прихвата.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог којима се оспорава правилност закључка садржаног у образложењу побијане пресуде у погледу психичког односа оптуженог према дјелу. Наиме, побијана пресуда је у погледу облика виности оптуженог, дала ваљано и детаљно образложење, правилно закључивши (на основу налаза и мишљења вјештака специјалисте неуропсихијатрије) да је оптужени у вријеме извршења предметних кривичних дјела био у стању битно смањене урачунљивости (због стања алкохолисаности и емоционалне осјетљивости, што је довело до пролазне душевне поремећености), налазећи да је оптужени при оваквом стању био свјестан да ударцима ножем у виталне органе може изазвати смрт оштећених и да је то хтио, дакле, да је поступао са директним умишљајем, те да је посљедица у оба случаја изостала како због његовог алкохолисаног стања, тако због отпора оштећених, као и због чињенице што је у даљем дјеловању, у оба случаја, био спријечен од стране других лица,

С тога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде, правилно су квалификовани као два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима тужиоца и браниоца оптуженог, налазећи да жалбе нису основане.

Правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене све олакшавајуће околности на страни оптуженог, првенствено његове године живота, јер се ради о човјеку старије животне доби, његове материјалне прилике, да оштећени Н.П. није тражио кривично гоњење оптуженог, као и чињеницу да је оптужени оштећенима нанио лаке тјелесне повреде, те отежавајуће околности и то његову ранију осуђиваност за исто кривично дјело. Чињеницу да првостепени суд није као олакшавајућу околност цијенио лоше здравствено стање оптуженог, на шта је жалба браниоца указала, не би утицала на изрицање мање казне од оне изречене побијаном пресудом. При том је побијана пресуда цијенила и чињеницу да је кривично дјело убиства остало у покушају и да је оптужени оба дјела учинио у стању битно смањене урачунљивости, због чега му је у смислу одредбе члана 38. став 1. тачка 1. КЗ РС, те примијеном одредбе члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, за оба кривична дјела утврдио казну затвора испод границе прописане законом. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС од најмање 5 (пет) година, за које је оптужени оглашен кривим,

као и општа правила о одмјеравању казне из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, овај суд налази да су казне затвора у трајању од по 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци за свако кривично дјело, као и јединствена казна затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци, изречена побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић